

туй врѣме младиятъ поетъ, още четиринадесетгодишенъ, почва да печата и въ голѣмитѣ списания своитѣ стихотворения. Макаръ отначало Пушкинъ да подражавалъ на прочутитѣ тогава руски и френски поети, ала неговитѣ стихотворения били тѣй майсторски написани, на такъвъ хубавъ, сладъкъ руски езикъ били прѣдани, че скоро го направили извѣстенъ на цѣла Русия. Въ училището Пушкинъ успѣлъ да напише сто и двацѣти стихотворения и замислилъ да почне първата си голѣма приказка въ стихове „Русланъ и Людмила“.

Като свършилъ училището, Пушкинъ билъ назначенъ на държавна работа въ Петербургъ. Тамъ тогава живѣли най-добритѣ руски писатели и поети. Пушкинъ почналъ да дружи съ тѣхъ и често да имъ чете своитѣ хубави стихотворения. Тѣ забѣлѣзвали неговата голѣма дарба и съ драгостъ го приемали при себе си. А когато Пушкинъ прочелъ прѣдъ Жуковски — най-прославениятъ тогава руски поетъ — свършената вече своя приказка „Русланъ и Людмила“, Жуковски, отъ когото до тогава Пушкинъ само се поучавалъ, му подарилъ портрета си съ надписъ: „На побѣдителя ученикъ отъ побѣдения учителъ“. Съ това Жуковски искалъ да докаже, колко хубаво била написана тая приказка и че се смѣта вече за надминатъ отъ младия поетъ.

Ала въ Петербургъ Пушкинъ не стоялъ дълго врѣме. Той написалъ нѣколко подигравателни стихотворения за видни тогавашни царски хора и затова билъ изпратенъ отъ Петербургъ на служба въ южна Русия. За четири години той обиколилъ почти всички хубави мѣста въ южния край на своето отечество. Прѣзъ това четиригодишно скитане Пушкинъ много нѣщо чулъ и видѣлъ и много написалъ. Най-хубавитѣ му поеми „Кавказки плѣнникъ“, „Бахчисарайски Фонтанъ“ и „Цигани“ били написани прѣзъ това врѣме. Сѣ тогава той започналъ и бѣлѣжития си романъ „Евгений Онегинъ“.

Славата на младия поетъ сѣ повече и повече растяла.

Но въ туй врѣме той се скарва съ началника си въ Одеса, за което билъ пратенъ въ бащиния си чифликъ въ село Михайловско, гдѣто

трѣбвало да живѣе далечъ отъ хората подъ надзора на полицията. Тука Пушкинъ, придруженъ отъ своята бавачка, прѣкаралъ двѣ години. Както всѣкога, непосилно четѣлъ и работѣлъ. По цѣлъ день не оставялъ перото, а вечеръ слушалъ и записвалъ хубавитѣ пѣсни и приказки на обичната бавачка. Прѣзъ свободното си врѣме той обикалялъ околнитѣ села и мѣнастири, запознавалъ се съ селянитѣ, бабичкитѣ, скитницитѣ и калугеритѣ, вгледвалъ се въ тѣхнитѣ души, вслушвалъ се въ живия имъ говоръ и по такъвъ начинъ можалъ отблизу да се запознае съ простия руски животъ и го обикне.

Като минали двѣтъ години, Пушкинъ билъ помилванъ. Позволено му било да живѣе въ Москва и Петербургъ. Отъ тукъ на тамъ той живѣе ту въ единия, ту въ другия градъ, дѣто написва още много свои хубави работи.

Славата на Пушкина сега достигнала своя връхъ. Неговитѣ произведения, въ които тѣй прѣкрасно е билъ описанъ руския животъ; неговитѣ дивни поеми, които лѣхали сѣкашъ на ранна китка пролѣтъ; омайнитѣ му приказки, написани на нечуванъ до тогава лекъ и звученъ езикъ; най-послѣ чародѣйнитѣ му стихове, въ които той вложилъ цѣлата си велика душа — всичко това съ най-голѣма наслада се четѣло и прѣпрочитало отъ мало и голѣмо низъ цѣлата обширна руска земя.

Ала младиятъ поетъ не билъ честитъ за дълго да се радва на тая слава.

Прѣзъ 1831 г. Пушкинъ се оженва за една прочута московска хубавица. Тая женидба му донесла много грижи и тревоги. Тя била пагубна за неговата дарба и най-послѣ го довела до прѣждеврѣменна смъртъ. Зарадъ обичната си жена Пушкинъ ималъ двубой съ сина на холандския консулъ въ Петербургъ и въ него билъ смъртоносно раненъ съ коршумъ въ корема. Слѣдъ два дена, на 29 януарий 1837 година, Пушкинъ за винаги се простилъ съ тоя свѣтъ...

Цѣла Русия оплакала своя незамѣнимъ поетъ...

Умрѣлъ Пушкинъ, както ще умратъ и всички хора, ала неговитѣ велики творения и днесъ живѣятъ и ще живѣятъ на вѣчни врѣмена!

Ранъ Босилякъ.